

AY KIZ – Bu asa, atalarımın kalma bir iktidar simgesi. İktidar ağırlığında, altından dökme, mücevher süslü bir değnek... Tutması mı daha zor, bırakması mı, bilemedim hiç. Lâkin tutması da zordu, bırakması da... *Asayı özenle yerine kor. Kılıcı alır.* Oysa bu kılıç öyle mi ya? *Kınından çıkarıp savurur.* Sırrına bir kere erdin mi, tutması da kolaydır bırakması da. Ne de güzel savrulur gider, ölümle nikâhlı parıltısı. “ Korkma! ” der sanki, “ Bu hayat da biter bir gün... ” *Durgunlaşır.* Bitti de zaten.

Bir an duraksar, düşünür. Artık yaşamadığını anımsamıştır. Seyircilerden yana bakar. Onlar için zaten bir masal, bir oyun kahramanı olduğunu fark eder. Toparlanarak konuya devam eder.

AY KIZ – Ben tahta çıktığım vakit, on beşime yeni girmiştin... Annemin yadigârı Şirin’ imden başka kimsem yoktu. Elbet halkım vardı, askerlerim, elçilerim, vezirlerim, hizmetkârlarım vardı ama... Onlar sultana, Sultan Mehmede Banu’ ya aittiler. Ay Kız’ ın ise, kardeşi Şirin’ den başka kimsesi yoktu aslında.

Işık değişir, müzik yükselir.

Arzen’ de gece. Mehmede Banu’ nun tahta çıkma töreninin öncesi.

Ay Kız şimdi on beş yaşındaki Mehmede Banu. Mehmede Banu, sakın, sessiz, ağırbaşlı bir kız. Fakat gençliği, toyluğu da aşikâr.

Az önce astığı tören kaftanı, hükümdarlık tacı ve asası, sanki uzun zaman öncesinden özenle hazırlanmış, yerleştirilmiş, durmakta. Askıdaki kaftan, taç, asa, adeta odaya kendi enerjilerini yayıyor, Mehmede Banu’ yu bütünü bütününe etki altına alıyorlar. Mehmede Banu, gergin bir tavırla volta atar, dönüp dönüp bakar bu eşyalara. En sonunda hem isteyerek, hem de çekinerek elini kaftana uzatır. Kumaşını okşar. Kimse var mı diye arkasına bakar, yalnız olduğuna ikna olunca, heyecanla taca uzanır, dokunur. Biraz daha cesaretlenip tacı yerinden alacakken Dadi girer.

Müzik hafifleyerek kesilir.

~~DADI – Ben emretmişim kızım~~